

Реформування органів місцевої влади в Україні

Баранкевич Н.Р., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук Булик І.Л.

Останнім часом в сфері публічної адміністрації відбувається реформування її структури. І місцеві органи влади не є винятком. Проте правова основа залишається недосконалою. Законодавство про місцеве самоврядування на сьогодні потребує комплексного, системного реформування на трьох рівнях: конституційному, законодавчому та локальному. Варто зазначити, якщо проводяться зміни у законодавстві цієї сфери, береться до уваги практика іноземних держав, потрібно провести навчання, підвищити кваліфікацію та допомогти працівникам органів місцевої влади. Це покращить правильне використання нових настанов та пришвидшить адаптацію до змін які будуть відбуватися.

Згадаймо положення Програми економічної реформи на 2010-2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава». Дана програма передбачала реформування майже у всіх сферах життєдіяльності: охорона здоров'я, спортивна галузь, соціальна підтримка, система освіти, розвиток підприємництва. Головам місцевих державних адміністрацій доручено забезпечувати дієву взаємодію з органами прокуратури та іншими правоохоронними органами, активізацію роботи підрозділів місцевих державних адміністрацій щодо виконання на відповідній території державних цільових програм, посилення державного контролю, покладеного на місцеві державні адміністрації тощо. Реформування яке ми очікували так і не відбулося. Проблемою в даному випадку стали: невиконання завдань, неприйняття обіцяних законів, Не було дано чіткої команди для реформування ОМС.

Нам відомо, що 1 квітня 2014 року розпорядженням КМУ № 333-р було схвалено Концепцію реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні. Вона передбачає напрямки на розвиток саме децентралізації. Дана концепція розроблена:

– відповідно до положень Європейської хартії місцевого самоврядування;

– на основі пропозицій вітчизняних експертів;

– з урахуванням позицій і досвіду міжнародних експертів;

– за погодженням представників органів місцевого самоврядування та асоціацій.

– Розроблено моделі реформованої системи органів публічної влади на місцях. З перших днів покладено такі завдання, як:

– Децентралізація влади, максимальна дерегуляція дозволів і послуг;

– розмежування повноважень у системі органів місцевого самоврядування та органів виконавчої влади на різних рівнях адміністративно-територіального устрою за принципом субсидіарності;

– передача більшості повноважень і ресурсів на рівень територіальних громад;

– відповідальність ОМС пере виборцем і державою;

– максимального залучення населення до прийняття управлінських рішень, сприяння розвитку форм прямого народовладдя.

Начеб-то ця Концепція досконала та ефективна на перший погляд, але можуть виникнути труднощі при її реалізації. На мою думку, досить тривалим процесом буде зміна адміністративно-територіальних одиниць на регіони, райони, громади. Адже даний варіант є новинкою для нашої держави. Можна зробити висновок, що дана зміна тягне за собою ж і реформування самих ОМС, їх повноважень та функцій. Тобто, довготривалим може виявитись процес адаптації суспільства до цих змін. Якщо розглянути функції нових ОМС, вони вдосконалені та більш обдумані ніж раніше. Більше влади надається нижчим органам які на місцях точніше бачать проблеми та знають питання їх вирішення.

Отже, нова концепція розвитку є досить перспективною. Будемо надіятися, що влада буде підтримувати та скоріше реалізовувати нові напрямки розвитку політики в органах місцевої влади. Адже місцевим адміністраціям дійсно потрібні зміни та нові кадри.

Особливості форми державно-територіального устрою України перспективи реформування

Турова Є.О., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС *Кулик Т.О.*

Актуальність теми полягає в тому, що нині Україна потребує кардинальних змін, зокрема це стосується і державно-територіального устрою.

Метою є знаходження правильного рішення щодо подальшого територіального устрою України. Історія знає чимало форм державного устрою. Уже в стародавній Греції відрізняли монархію від республіки, автократію від демократії, хоча й основувались вони на рабстві.

Під державним устроєм розуміють спосіб поділу території держави на певні складові і розподіл влади між державою та її складовими. Є два основних типи такого устрою: а) унітарна держава - це політичне утворення, політично однорідна держава, адміністративно-територіальні одиниці якої не мають власної державної влади. У ній діє єдина конституція і єдине громадянство. Всі органи та гілки влади утворюють одну систему і керуються єдиними правовими нормами (Білорусія, Данія, Швеція та ін.). Деякі унітарні держави (Іспанія, Україна та ін.) включають ще й автономні утворення; б) федеративна держава - це політичне утворення, у якому відносно самостійні структури, що здійснюють самоврядування в межах розподілених між ними і союзними (федеральними) органами влади повноважень. Члени федерації мають власні законодавчі й судові органи влади, конституцію, в межах якої можуть приймати свої закони (Мексика, США та ін.); в) конфедерація - політичне утворення, у якому незалежні, суверенні держави об'єднуються для вирішення певних проблем (економічних, соціально-політичних та ін.) [2, с.609].